

vseh strani slovenskih snidlo mnogo udov in med njimi mnogo prvih zagovornikov naroda našega, bilo je čisto naravno, da je po dovršenih Matičinih opravilih njih konverzacija segala tudi v to, kaj želijo Slovenci od prihodnjega časa na blagor domovini svoji. Al čudo golemo! Že dva dni pred shodom tem sta dunajski „Fremdenblatt“ in za njim graška „Tagespošta“ po svetu raznašala novico, da se Slovenci zbirajo v Ljubljani v posvèt, kako bi osnovali „Operationsplan gegen das Ministerium Belkredi.“ Če tudi vsak trezen človek že na prvi hip vidi, da mora to-le zgolj denunciacija biti, ki pripoveduje, kaj je pridigar govoril, ko pridigarja še na prižnici ni bilo, moremo vendar „post festum“ povedati, da „Fremdenbl.“ in „Tagesp.“ pripovedka je gôla laž, ker za gotovo moremo rêci, da — po naključbi ali kako drugače — v vseh od „Fremdbl.“ omenjenih pomenkih Belkredijevo ime še imenovano ni bilo! Tej denunciacii prav sorodna sestra pa je tudi ta, ki jo je „Allg. Ztg.“ prinesla in za Slovence tako skrbna „Tagesp.“ prebavila, da je namreč naš župan dr. Costa unidan pri drž. ministru za zedinjenje Primorskega s Kranjskim plêdiral. Da noben značajan človek ne bo zagovarjal stvari, ktera se ne sklada z njegovim programom, to sicer vsi pametni ljudje vejo; al kaj je nekterim časnikom mar za pamet in resnico!

— „Beseda“, ki jo je napravila čitalnica na čast občenemu Matičinemu zboru v četrtek zvečer, bila je sijajna po gostih, ki so jo počastili z nazočnostjo svojo, in izvrstna po izvršbi „Tičnika“, v katerem so se v spevoigri odlikovale gospodičini Roza Frölihova in Eliza Šrapekova, v igri na glasoviru pa gospodičina Tinica Pleiweisova, s kterimi sta se vredno vrstila gospoda V. Valenta in A. Jentel s čitalničnim pevskim zborom vred. Trikrat je bila krasna Ipavčeva spevoigra že na odru očitnem, a nikoli še ni bila s toliko navdušenostjo sprejeta kakor ta večer. In tako so se želje, ki jih je predsednik čitalničnin izustil v začetnem govoru, s kterim je pozdravljal predrage nam goste iz vseh slovenskih okrajin: „naj bi vrnivši se na svoj dom ne zâbili čitalnice ljubljanske“, po enoglasnem zagotovitvi vseh pričujočih spolnile res do dobrega. Čitalnica pa se srečno čuti, da je zadovoljila častitim svojim gostom. Po končani spevoigri je nenavadna radost kraljevala v gostilnici ter se razodevala v govorih, pesmih in zdravicah živega rodoljubja kipečih, dokler ni bila ura prezgodnje ločitve.

— Po najvišem cesarskem sklepu od 19. sept. t. l. je občini ljubljanski dovoljeno, da sme 100.000 gold. na pòsodo vzeti za svoje potrebe.

— Kolera, hvala Bogu, v Ljubljani še zmiraj ni prehuda, in zato se je nadjati, da tudi ne bode huja. Od začetka njenega 10. sept. do 1. dne t. m. je zbolelo v Ljubljani 90 oseb, umrlo 42, ozdravelo 25, ostali so še bolni; v bolnišnici za kolero je danes (v torek 2. dne t. m.) 5 žensk in 1 mošk; med ženskimi je ena med boleznijo mrtvo dete porodila, ona pa se bo ozdravila.

— Po deželi pa je do 29. septemb. zbolelo 873 oseb, umrlo 342, prebolélo 287, ostali 244 so še bolni; naj-huja je zdaj v cerkniški fari, kjer je v 3 vaséh v 4 dnéh 81 ljudi umrlo; v Ložu je bode kmalu konec.

— V pondeljek so začeli prodajati in bodo prodajali več dni zaporedoma vojaške konje na sejmskem trgu v Ljubljani, od 9. do 5. ure popoldne.

— Ker je kolera po mnogih krajih naše dežele raztresena, se bojo šole tudi na gimnazijah v Kranji in Novem mestu še le 3. novembra t. l. začele.

— Gosp. Henrik Penn je tedaj res nastopil drugo pot mimo tiste, ki smo je na prid želeli domo-

vini naši. Poskusni list novega lepoznankega časnika, ki je začel v Gradcu izhajati pod naslovom: „Die Gartenlaube für Oesterreich“ nam kaže na čêlu, da mu je on vrednik. Ni nam znano, ali se ni mogel ali se ni hotel pogoditi s sedanjim započetnikom ljublj. gledišča, da bi bil ravnatelj slovenskih iger; al to rečemo na vsaki način, da obžalujemo, da se je od národnega gledišča, ki gotovo ima svojo prihodnost, v vsem tako sposobni mož obrnil na trnovo pot tako obilnega beletrističnega novinarstva.

— Ljubljancje, ki so bili v nedeljo v Št. Vidu nad Ljubljano, ko se je ondašnja čitalnica odprla, soglasno pripovedujejo, da so doživeli kaj vesel večer v „besedi“, s katero je najmlajša hčerka národnih družeb in prva te vrste, da je kmetiške korenine, začela svoje blago delovanje. Dopisnik v poslednjem našem listu je res pravo zadel, rekši, da bode ta večer „Kraljič“ veliko premajhen. Za prihodnji list pričakujemo iz Št. Vida obširnejšega popisa, rečemo danesle samo to, da celó iz Londona je od rojaka našega g. Urbana Jugovica, ki je ondi učitelj nemškega, talijanskega in francoskega jezika, došel čitalnici šentvidški srčen pozdrav, iz kterega so prečastiti predsednik g. Potočnik zbrani množici brali nekoliko vrstic, ki so bile odzdravljane z navdušenimi slavoklici.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Obravnave mirú med našo in laško vlado so že dognane; vsak dan se pričakuje razglas, da je mir sklenjen. Koliko bo odškodovanja plačala laška vlada za vojskino tvarino, ki ji ostane v trdnjavah, ki so bile popred avstrijske, in kako se bodo neke malenkosti zastran prihodnje laško-avstrijske meje dolečile, — oboje to je prepuščeno poznejši razpravi. — Konec tega meseca potuje cesar v Prago. — Kakor malo so Čehi veseli svojega novega deželnega poglavarja grofa Rothkirch-a, ki še českega jezika dobro ne zná, tako se nasproti radujejo Poljaki Goluhovskega, Rusini pa skrbni čakajo, kaj da bode. — Ogerski časniki kličejo po deželnem zboru, da se odločijo skupne zadeve med Ogersko in Avstrijo; sliši se, da se zbor začne prihodnji mesec. — Po dolgem kriku se je vendar zopet en kos ravnopravnosti rodil, namreč ta, da se more po naših telegrafih pisati v vseh jezikih avstrijskih, do česa so dozda le nemški, francozki in laški jezik pravico imeli. — Punt v Kandii se čedalje bolj širi. Sultan turški je naznanil velikim vladam evropskim, da ga je volja Kandijancem vse privoliti, kar je le mogoče, a oni zahtevajo le to, da se ločijo od Turčije; v to pa nikakor ne dovoli turška vlada. Kako se bo izmotal ta silni klobčič, ne zná nihče, ker je ruski car (v soglasji z Napoleonom) rekel, da se sicer zaveda dolžnosti do kristjanov na Turškem, al sedanji čas ni še pripraven, da bi se rešilo turško vprašanje. Dalje je ruska vlada razglasila, da je ni volja kaliti mirú evropskega z zvezo z ameriškansko vlado. — Sv. oče je cesarju Napoleonu naznanil, da nikakor ne zapusti Rima, kadar odide francozka armada; zaupaje v Božjo previdnost in pomoč cesarjevo ostane do smrti v Rimu.

Milodari za nesrečne Mehovčane: Gosp. V. Pl. 10 gold.

Kursi na Dunaji 2. oktobra.

5% metaliki 62 fl. — kr.

Narodno posojilo 67 fl. 55 kr.

Ažijo srebra 127 fl. — kr.

Cekini 6 fl. 7 kr.